

Però l'argument més fort contra la intervenció de la col·lectivitat en la conducta purament personal és que, quan hi intervé, és molt probable que ho faci malament i fora de lloc. En qüestions de moralitat social, de deure envers els altres, l'opinió del públic (és a dir, la de la majoria dominant), tot i que sovint és incorrecta, encara amb més freqüència sol ser correcta, perquè en aquestes qüestions el públic no fa més que jutjar els seus propis interessos, és a dir, de quina manera l'afectaria un determinat tipus de conducta, si se'n permetés la pràctica. Però l'opinió d'una majoria imposada com a llei a la minoria, quan es tracta de la conducta personal, és tan probable que sigui correcta com incorrecta, perquè en aquestes ocasions «opinió pública» significa, en el millor dels casos, l'opinió d'uns quants sobre el que és bo o dolent per a altres; i, molt sovint, ni tan sols no significa això, ja que el públic, passant per alt amb la més perfecta indiferència el plaer o la conveniència d'aquells la conducta dels quals censura, només considera la seva pròpia preferència. Hi ha moltes persones que consideren com una ofensa contra elles qualsevol conducta que els desplau, i la prenen com un ultratge als seus sentiments; com aquell fanàtic religiós que, acusat de tractar amb menyspreu els sentiments religiosos dels altres, responia que eren ells els qui tractaven els seus amb menyspreu en persistir en el seu culte o credo abominable. Però no hi ha paritat entre el sentiment d'una persona vers la seva pròpia opinió i el d'una altra que se senti ofesa perquè es professa aquesta opinió; com tampoc no n'hi ha entre el desig d'un lladre d'agafar una bossa i el desig que el seu posseïdor legítim té de conservar-la. I les preferències d'una persona són tan seves com la seva opinió o la seva bossa.

John Stuart MILL. *Sobre la llibertat*, IV

1. Expliqueu breument —entre cinquanta i vuitanta paraules— les idees principals del text i com hi apareixen relacionades.

[2 punts]